

cipis Imperii (Reichsfürsten) esse decet. Certè Civitatibus haud nudum nomen Status cessit, virtute suâ amictum venit, ornamenta ac jura sua secum trahit. Ac Status essentia (præter suffragii ferendi jus, ut modò dixi) in eo quoque consistit, ut Casarem in suo territorio representet, & tanquàm Imperii membrum, participet de eminentiâ, Jureque totius. Præterea Civitates Imperiales, propria Territoria habent, & Imperatorem eo nomine immediatè recognoscunt. Habent ergò & Jus territorio adnexum; quod aliud nil, nisi superioritas est; **die Lands-Obrigkeit**. Cui enim Territorium competit propriè sumptum (putà, ut Imperii Statui) eidem quoque competit jus Territorio coherens. In pace Constantia, multa passim privilegia, & autocraticum Jus Civitatibus tributum videmus: idque non pertinet ad Italicas solum Civitates, sed & jam tùm ad eorum normam, alia complures in Germaniâ fuerunt. Et ante Rudolphum primum (à quo ea libertatem habent, Lehmann/5. cap. 106.) non liberæ magis Lombardicæ fuerunt Civitates, quàm hodiè Imperiales. quod & docui in discursu d. Jurisd. q. 17. Accedit quòd Germanicæ Civitates, cum plura Regalia, jam per multa secula, sine contradictione habent: Imperium nempe merum ac mixtum, plenarium, beneficium Religionis; contrahunt item foedus, Myns. 6. observ. 2. mittunt Legatos, & Bella gesserunt sapissimè cum Libertatis suæ inimicis; nec crebrius ferè aliud in historiis invenitur, quàm **der Städt Krieg und Bündnuß**.

9. Dn. Bocerius quidem in tract. d. Collect. c. 4. num. finali, superioritatis seu territorii Jus, Civitatibus adscribit: improprie tamen id appellari **die hohe Lands-Fürstliche Obrigkeit**/rectè a. vocari **die Lands-Obrigkeit**/die Obere Lands-Herrlichkeit. Sed qui principia politica gustarunt, ignorare non possunt, Jus principale non hic à Principe ut Monarchâ dici, sed à Principis Jure: quod etiam est in Democrati, à quamvis id non sit penes unum. quâdere quoque in-

C

frâ